

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. K. O.**, nar. „X“, trvalý pobyt „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem v Praze, Václavské nám. 21, Praha, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2011, KRPU-62450-76/ČJ-2011-040022-ZZ-SV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 7.9.2011, KRPU-62450-76/ČJ-2011-040022-ZZ-SV, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24.10.2011, č.j. 15 A 66/2011-32, je žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 760,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.9.2011, KRPU-62450-76/ČJ-2011-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 16.6.2011, č.j. KRPU-6450-11/ČJ-2011-040022-ZZ-SV, o 90 dnů.

V žalobě uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále ustanovení § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců

a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce je přesvědčen, že doba zajištění byla prodloužena v rozporu se zákonem. Žalovaný staví své odůvodnění dalšího zajištění žalobce na ustanovení, které v samotném rozhodnutí o zajištění nebylo aplikováno, a to § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod nemůže být použit pro prodloužení doby zajištění, když nebyl uveden a odůvodněn v rozhodnutí o zajištění. Žalovaný řádně nezdůvodnil a nedoložil nebezpečí, že žalobce bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Při prodloužení doby zajištění by měly být splněny přísnější podmínky, než je tomu v počáteční fázi zajištění. Žalovaný však nic dalšího od prvního rozhodnutí před 3 měsíci nedoložil. Tvrdí sice, že žalobce uvádí nepravdivé údaje, nicméně toto tvrzení považuje žalobce za nedoložené. Ačkoliv byl doložen v řízení žalobcem padělaný rodný list, nebylo prokázáno, že by o jeho nepravosti žalobce věděl. Správnímu orgánu bylo zasláno stanovisko Organizace pro pomoc uprchlíků, na základě kterého bylo osvětleno, že tento dokument byl zaslán paní M. a předán žalobci k předložení u soudu. Žalobce předložil, co mu bylo předáno jeho družkou. Dosud nebylo postaveno na jisto, že by tvrzení žalobce a jeho družky o jejich partnerském soužití a biologickém otcovství bylo nepravdivé. Žalovaný to pouze předpokládá vzhledem k osobní historii obou zúčastněných. K výsledku družky žalobce M. se v rozhodnutí pouze uvádí, že výsledek byl zahájen a přerušen. Na další dva výsledky se jmenovaná nedostavila. Následně se v rozhodnutí uvádí, že jmenovaná dne 29.8.2011 na policii i odboru kontroly pobytu jako svědek vypovídala a její výsledek jako svědka byl ukončen. Důkaz testem DNA dosud nebyl proveden. Za tři měsíce tak nebyl správní orgán s to nijak pokročit v ověření rodinných vazeb. K samotné realizaci vyhoštění nemůže dojít s ohledem na probíhající řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce je od počátku zajištění žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, o níž nebylo dosud rozhodnuto ani Ministerstvem vnitra. Vyhoštění je v celé době prodlouženého zajištění nerealizovatelné. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu ze dne 3.8.2011, č.j. 3 A 168/2011-19, z něhož dle jeho názoru vyplývá, že je nutno se zabývat tím, zda správní vyhoštění je vůbec realizovatelné. Za nepřezkoumatelný a nezákonný pak musí žalobce označit i stanovený rozsah zajištění prodloužený o 90 dnů. Žalovaný se vůbec nevyrovnal s otázkou, jak bude možno v této době vyhoštění realizovat, když tomu brání a bránit bude řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nijak se žalovaný nevyjádřil k tomu, jak je v této době schopen ukončit řízení o správním vyhoštění. Je přitom nutno nadále počítat s alternativou, že existence rodinných vazeb bude potvrzena a vyhoštění nebude možné. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, předcházející napadenému rozhodnutí. Poukázal na to, že v předchozím řízení o zajištění žalobce, tento při jednání soudu předložil jako listinný důkaz kopii rodného listu dítěte J. M., nar. „X“, syna své družky D. M.. Z odpovědi Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – město, správní odbor však plyne, že údaje v předložené kopii rodného listu se neshodují s údaji vedenými v matriční knize narození. Z přípisu Úřadu práce v Ústí nad Labem, odbor státní sociální podpory, bylo zjištěno, že D. M. podala žádosti o dávku státní sociální podpory k níž dne 22.2.2011 doložila cestovní pas žalobce č. A4198044, kde bylo otištěno razítko trvalého pobytu v ČR od 19.1.2001. Žalobce před správním orgánem opětovně uvedl nepravdivé údaje, neboť dne 16.6.2011 do protokolu o vyjádření účastníka uvedl, že cestovní pas na který přicestoval na území ČR ztratil a nový si nezajistil, avšak při řízení na odboru státní sociální podpory Úřadu práce v Ústí nad Labem byl cestovní pas na jeho jméno doložen. V tomto pase uvedená razítka „trvalý pobyt na území ČR povolen od 19.1.2001“ a „rodinný příslušník občana Evropské unie“ jsou s největší pravděpodobností

padělky, neboť dle dostupných informačních systémů Policie ČR neměl žalobce na území ČR nikdy povolen pobyt. Žalobce se snaží uváděním nepravdivých údajů a opakovaným předkládáním pozměněných dokladů (průkaz o povolení k pobytu, kopie rodného listu dítěte, cestovní doklad s razítkem trvalý pobyt na území ČR) ztěžovat řízení o správním vyhoštění. Má za to, že nedošlo k porušení ustanovení § 2 odst. 2, § 3 správního řádu, dále § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K námitce žalobce, že žalovaný v rozhodnutí staví své rozhodnutí dalšího zajištění na ustanovení, které v samotném rozhodnutí o zajištění nebylo aplikováno a to ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že v uvedeném odstavci odůvodňuje, proč v daném případě nepostačuje u zajištěného cizince uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dosud zjištěné skutečnosti jednoznačně prokazují, že by žalobce mohl i dále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, což potvrzuje to, že v průběhu řízení žalobce předložil v rámci soudního řízení doklad, který se ukázal jako nepravdivý. V minulosti se prokazoval před jiným správním orgánem cestovním dokladem, který obsahoval taktéž nepravdivé údaje. K předloženému rodnému listu je třeba uvést, že otec dítěte musí být osobně přítomen na matričním úřadě a souhlas se zapsáním jeho údajů do rodného listu musí stvrdit svým podpisem. Vzhledem k tomu, že žalobce z důvodu vydání daného rodného listu na matričním úřadě nikdy nebyl a souhlas se zapsáním jeho údajů do rodného listu nedával, měl mít přinejmenším pochybnosti o jeho pravosti a nepředkládat ho v rámci soudního řízení jako pravý. Družka žalobce paní M. byla k věci vyslechnuta jako svědkyně dne 25.6.2011, tento výsledek musel být přerušen. Na předvolání správního orgánu se paní M. opakovaně nedostavovala, její výsledek byl dokončen až 29.8.2011. K návrhu žalobce na provedení důkazu DNA uvádí, že je zcela neadekvátní a v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Žalovaný je povinen v souladu s ustanovením § 53 odst. 3 správního řádu vycházet z údajů uvedených ve veřejné listině, a to v rodném listě dítěte vydaným matričním úřadem, neboť jde o prohlášení tohoto orgánu, a to až do doby, než bude prokázán opak. Pokud žalobce chce pomocí testů DNA prokázat, že je biologickým otcem uváděného dítěte, může tak učinit sám, mimo správní řízení. V rámci probíhajícího správního řízení o správním vyhoštění žalobce provádí žalovaný dokazování, neboť po provedeném výsledku svědkyně D. M. byly provedeny další výsledky svědků, a to R. D., D. D. a L. M.. K probíhajícímu řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce uvádí, že v žádosti spatřuje účelové jednání žalobce, neboť pokud by měl žalobce řádné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, zcela jistě by tak učinil ihned po příjezdu do ČR a nikoliv až v době svého zajištění. I v případě, že by deklarované rodinné vazby byly případně potvrzeny, jsou zde důvody pro správní vyhoštění, neboť veškeré jednání žalobce má znaky závažného narušení veřejného pořádku. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby a nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému z účastníků.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Krajský soud ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 24.10.2011, č.j. 15 A 66/2011-32, při svém rozhodování vyšel z podmínek pro zajištění cizince, stanovených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na charakter řízení o prodloužení zajištění se zabýval pouze splněním podmínek, zda nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a zda je splněna některá z podmínek pod písmeny a) až e) citovaného ustanovení. Dospěl k závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření, neboť žalobce opakovaně pobýval nelegálně na území České republiky, neoprávněně se snažil vstoupit na území Spolkové republiky Německo a prokázal se pozměněným dokladem. Po svém zajištění a zahájení řízení o správním vyhoštění uváděl nepravdivé údaje. Při jednání soudu předložil padělanou kopii rodného listu, který měl prokazovat jeho otcovství, ačkoliv mu muselo být zřejmé, že v rodném listě není uveden jako otec. Dále nepravdivě tvrdil, že cestovní pas ztratil a neví kde, jeho družka však uvedla, že mu byl odcizen spolu s dalšími věcmi z bytu. V řízení před správním orgánem byly ke zjištění vazeb žalobce provedeny důkazy, přičemž jeden ze stěžejních (výslech družky) se podařilo provést až 10 dní před žalobou napadeným rozhodnutím. Dokazování tak dosud není ukončeno a nutnost zajištění trvá. Soud se neztotožnil s námitkou, že žalovaný rozšířil důvody zajištění o důvod uvedený v ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (žalobce by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a mařit nebo ztěžovat výkon správního vyhoštění). Žalovaný v předmětném odstavci svého rozhodnutí pouze vysvětluje, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření. Nadále hrozí nebezpečí, že žalobce bude porušovat předpisy České republiky a bude činit kroky ke znemožnění vyhoštění (je evidován v Schengenském informačním systému). Jsou tak splněny podmínky ust. § 124 odst. 1 písm. a) a e) zákona o pobytu cizinců. Soud se neztotožnil zcela s názorem žalovaného, že je vázán údaji v rodném listě dítěte, u kterého se žalobce považuje za biologického otce, že mu nepřísluší řízení o popření otcovství, a proto důkaz metodou DNA je zcela neadekvátní a v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Skutečnosti zapsané v této veřejné listině mohou být v případě existence důkazů zpochybňujících správnost zapsaných údajů předmětem dokazování. To však neplatí, měla-li by být předmětem dokazování otázka osobního stavu (včetně určení otcovství). Žalovaný nemůže vést dokazování k tomu, aby učinil závěr o otcovství žalobce. Důkaz zkoumáním DNA by byl nadbytečný. Podle ust. § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Ukončení zajištění je vázáno až na samotné udělení azylu nebo doplňkové ochrany. V řízení se dosud nevyskytly okolnosti, které by budoucí výkon správního vyhoštění vylučovaly. Námitka proti prodloužené době trvání zajištění není důvodná. Žalobce byl zajištěn bez platných dokladů, takže mu bude nutno opatřit cestovní doklad a bude nutno vést další dokazování k jeho skutečným rodinným vazbám v České republice a protiprávnímu jednání. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Ke kasační stížnosti žalovaného zrušil uvedený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12.4.2012, č.j. 7 As 29/2012-69. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádal dle názoru Nejvyššího správního soudu s konkrétní námitkou nerealizovatelnosti správního vyhoštění a tudíž nemožnosti prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění. V žalobě i v kasační stížnosti stěžovatel uvedl konkrétně dva důvody tvrzené nerealizovatelnosti správního vyhoštění – absence rozhodnutí o správním vyhoštění a existence řízení o mezinárodní ochraně. Stejně jako v řízení o zajištění cizince i v řízení o prodloužení doby trvání tohoto zajištění je správní orgán povinen zabývat se možnými překážkami vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci si musí učinit úsudek o tom,

zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Stejně tak krajský soud nijak nereagoval na námitku, že vyhoštění není možné z důvodu, že nebylo ani po 90 dnech vydáno rozhodnutí o vyhoštění. I v tomto ohledu je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je na krajském soudu, aby se vypořádal s námitkami stěžovatele, že dobu zajištění nebylo možné prodloužit pro nerealizovatelnost samotného vyhoštění z důvodu absence rozhodnutí o správním vyhoštění a z důvodu faktických překážek pro vyhoštění vyplývajících z vedeného řízení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil znovu věc následujícím způsobem.

Dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle ustanovení § 124 odst. 3 věta třetí a čtvrtá zákona o pobytu cizinců platí, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí být pro zajištění splněny kumulativně následující podmínky:

1. zajišťovanému cizinci již bylo 15 let,
2. zajišťovanému cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie,
3. nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a
4. je splněna některá z podmínek uvedených v citovaném ustanovení pod písmeny a) – e).
Není nutné, aby byly splněny všechny podmínky uvedené pod písmeny a) – e) citovaného ustanovení, nýbrž postačuje, aby společně s podmínkami uvedenými ad 1-3 byla splněna alespoň jedna z podmínek pod písmeny a) - e) citovaného ustanovení.

Správní orgány jsou během trvání zajištění a při rozhodování o prodloužení zajištění povinny také dle dostupných informací zhodnotit, zda zde nejsou zřejmé skutečnosti, které by do budoucna vylučovaly výkon správního vyhoštění. Jednou z těchto skutečností je i to, že by vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 (www.nssoud.cz) má správní orgán povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo.

V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti však s.ř.s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění správního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, www.nssoud.cz).

Soud se proto v intencích shora uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 29/2012-69 a 7 As 79/2010-150 a zabýval tím, zda v žalobou napadeném rozhodnutí správního orgánu jsou uvedeny úvahy o faktické možnosti realizace správního vyhoštění s ohledem na vedené řízení o mezinárodní ochraně žalobce.

Žalovaný ve vztahu k předmětné otázce předně odkázal na dříve stanovenou dobu zajištění v trvání 90 dnů z důvodu, že žalobce nevlastní cestovní doklad, jedná se o státního příslušníka Nigérie, kdy vyhoštění žalobce v této době z území bylo reálné (str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dospěl k názoru, že prohlášením o mezinárodní ochraně, které žalobce učinil po svém zajištění, se žalobce snaží ztížit nebo zmařit jeho vyhoštění z území České republiky, neboť prohlášení o mezinárodní ochraně mohl učinit již od 27.8.2009 (str. 3 napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný uvedl, že stanovená doba zajištění je nezbytná pro pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť po dobu řízení o mezinárodní ochraně není výkon správního vyhoštění vykonatelný a mohlo by být o žádosti o mezinárodní ochraně rozhodnuto (str. 5 napadeného rozhodnutí).

Z výše uvedené rekapitulace úvah žalovaného k faktické možnosti realizace správního vyhoštění, i přesto, že je vedeno řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, je patrné, že úvahy, o tom, zda bude možné ve lhůtě 90 dnů provést vyhoštění žalobce absentují. Přitom je možno poukázat na to, že zahájení řízení o mezinárodní ochraně je překážkou správního vyhoštění, která v řízení vyšla najevo. Úvaha žalovaného o tom, zda je správní vyhoštění možné v prodloužené době zajištění chybí. V daném případě je nutno trvat na odůvodnění napadeného rozhodnutí tím spíše, že se ve stanovené době zajištění nepodařilo správní vyhoštění realizovat a rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, ačkoliv tuto dobu shledával žalovaný ve svém prvním rozhodnutí ze dne 16.6.2011, č.j. KRPÚ-62450-11/ČJ-2011-040022-ZŽ-SV, jako reálnou. Jak vyplývá z dosavadní judikatury správních soudů, úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k

vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 18.12.2003, č.j. 5 A 139/2002-46, www.nssoud.cz). Právě o takový případ se v dané věci jedná, neboť žalovaný své žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil ve vztahu k faktické možnosti realizace správního vyhoštění poté, co bylo zahájeno řízení o mezinárodní ochraně žalobce.

Z výše uvedeného důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro vadu řízení spočívající nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že žalobce v současnosti pobývá na území České republiky jako žadatel o mezinárodní ochranu a není tedy již v režimu zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, nemusí však žalovaný nové rozhodnutí vydávat.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, neboť podstatný je celkový úspěch ve věci, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 5 760,- Kč, která se skládá z částky 4 200,- Kč za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Petrem Václavkem (převzetí věci a sepis kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 960,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku. Náhradu nákladů řízení o žalobě soud žalobci nepřiznal, protože v prvním řízení o žalobě nebyl žalobce zastoupen a náklady řízení nevyčísil a ve druhém řízení o žalobě právní zástupce žalobce již žádný úkon neprovedl a další náklady řízení nevyčísil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18.7.2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Renata Rilke